

NEIL
GAIMAN

PULBERE
DE STELE

Traducere din limba engleză
de Liviu Radu

PALADIN

Pentru Gene și Rosemary Wolfe

Cântec

Prinde steaua căzătoare,
Găsește pruncul mătrăgunii,
Și află cum trecut-au anii, oare,
Plus ce gândesc noaptea nebunii.
Explică-mi al sirenei cânt
Și cum să fug de-al pizmei vânt
Și mă învață,
Dă-mi povață
Cum să fiu cinstit în viață.
Iar de-ai avea darul bizar
Să vezi ce alții n-or zări
Mergi către-al lumii depărtat hotar
Până ce păru-ți va albi.
Și când te-ntorci să spui curat
Minunile ce te-au întâmpinat
Și jură
Cu măsură
De ai văzut femeie sinceră și pură.
Iar de-ai fi găsit să-mi spui
Că n-ai călătorit fără de rost
Eu însă îmi pun pofta-n cui,
Și n-o să umblu ca un prost.

Cinstită o fi fost când ai zărit-o,
Însă de când ai părăsit-o
A înșelat
Un bărbat
Doi, trei, și nu s-a săturat.

John Donne (1572–1631)

Capitolul unu

*În care aflăm despre Satul Zidului
și despre lucrurile ciudate care
se întâmplă acolo la fiecare nouă ani*

A fost odată un tânăr care dorea să-și îndeplinească Dorința Sufletului.

Cu toate că acest început nu are nimic deosebit (fiindcă orice poveste care întruchipează un tânăr erou, fie el din trecut ori din viitor, ar putea să înceapă la fel), totuși tânărul nostru și peripețiile prin care urmează să treacă sunt în mare măsură neobișnuite, chiar dacă nici măcar el nu știa asta pe de-a-ntregul.

Povestea începe, așa cum multe povești vor fi început, în Satul Zidului.

Satul Zidului poate fi văzut și azi acolo unde se află de șase sute de ani, pe o ridicătură de granit în mijlocul unui mic ținut împădurit.

Casele sunt vechi, au formă pătrată și sunt construite din piatră cenușie, au acoperișuri din ardezie neagră și coșuri înalte; profitând de fiecare colțișor de stâncă, clădirile se înghesuie una în alta, iar ici-colo, câte un tufiș sau un copac crește din peretele unei case.

Există un drum ce pleacă din sat, o cărare șerpuită ce răsare pe neașteptate din pădure, mărginită de pietre mai mari și mai mici. Dacă înaintezi suficient de mult spre sud și ieși din pădure, cărarea devine drum adevărat, asfaltat; iar de mergi încă mai departe, drumul se lărgeste și-i plin

tot timpul cu mașini și camioane ce gonesc dintr-un oraș în altul. În cele din urmă, drumul te duce la Londra, dar Londra se află la o noapte întreagă de călătorie de Satul Zidului.

Locuitorii sunt oameni taciturni și se împart în două categorii: cei care s-au născut aici – cenușii, înalți și încă-pățânați precum granitul pe care a fost construit satul – și ceilalți, care s-au stabilit de-a lungul anilor în sat și urmașii lor.

În partea de vest, satul e mărginit de pădure; spre sud e un lac de-o liniște amăgitoare, în care se varsă apele ce străbat colinele din partea de nord a Satului Zidului, acoperite de pășuni pe care pasc oile. Spre est se află altă zonă împădurită.

În partea de est, în imediata apropiere a satului, se află un zid înalt de stâncă cenușie, de la care-și trage numele satul. Zidul e vechi, construit din bucăți grosolane, pătrate, cioplite în granit; pornește din pădure și se întoarce iar în pădure.

Există o singură spărtură în zid: o deschizătură lată de vreo doi metri, care se găsește puțin mai la nord de localitate.

Prin deschizătura din zid se vede o pajiște verde, întinsă; după pajiște e un râu; iar dincolo de râu sunt copaci. Uneori, în depărtare, printre copaci, pot fi văzute forme și siluete. Forme uriașe, ciudate și niște obiecte mărunte, scânteietoare, care sclipesc și strălucesc, apoi dispar. Deși e o pășune foarte bună, niciunul dintre săteni nu și-a dus vreodată animalele de cealaltă parte a zidului. N-a fost folosită nici pentru culturi.

Mai mult, de sute, poate chiar de mii de ani, oamenii au pus paznici de fiecare parte a deschizăturii din zid și s-au străduit să nu se gândească la pajiștea aceea.

Chiar și în zilele noastre, doi localnici stau de fiecare parte a deschizăturii, noapte și zi, în schimburi de opt ore. Țin în mâini ciomege grele de lemn. Apără ieșirea dinspre sat.

Principala lor sarcină e să-i împiedice pe copiii din sat să treacă prin deschizătură și să ajungă pe pajiște sau mai departe de aceasta. Uneori sunt nevoiți să-l convingă pe câte un hoinar singuratic sau pe vreunul dintre puținii vizitatori ai satului să nu treacă prin gaura din zid.

Pe copii îi conving ușor, arătându-le ciomegele. În cazul hoinarilor și al vizitatorilor, paznicii sunt mai inventivi, folosind forța fizică doar ca ultimă soluție, dacă poveștile despre iarba abia plantată sau despre taurul furios aflat în libertate nu sunt suficiente.

Foarte rar se întâmplă să vină la zid cineva care știe ce caută de fapt, iar uneori paznicii lasă să treacă astfel de oameni. E ceva inconfundabil în privirea lor.

Localnicii nu știu să fi existat cineva care să se fi strecurat prin spărtura din zid în tot secolul douăzeci și sunt mândri de asta.

Paza se desființează o dată la nouă ani, de Arminden, când pe pajiște se ține un bălci.

Evenimentele care urmează a fi relatate s-au întâmplat cu mulți ani în urmă. Regina Victoria se afla pe tronul Angliei, dar nu era încă văduva îndoliată de la Windsor: avea obraji rumeni și mersul sprinten, iar lordul Melbourne era silit deseori s-o dojenească blând pe tânăra regină pentru că era atât de zvăpăiată. Regina nu se măritase încă, deși era foarte îndrăgostită.

Domnul Charles Dickens publica în foileton romanul lui, *Oliver Twist*; domnul Draper abia făcuse prima fotografie a Lunii, fixându-i chipul palid pe hârtia rece; domnul

Morse anunțase recent că a descoperit o posibilitate de a transmite mesaje prin fire de metal.

Dacă ai fi vorbit despre magie sau despre zâne vreunuia dintre ei, ți-ar fi zâmbit disprețuitor – poate cu excepția domnului Dickens, care pe vremea aceea era tânăr și fără barbă. El te-ar fi privit melancolic.

În primăvara aceea au venit mulți oameni în Insulele Britanice. Veneau singuri sau câte doi, debarcau la Dover, la Londra sau la Liverpool: bărbați și femei cu fața albă ca hârtia, cu pielea întunecată ca stânca vulcanică, cu pielea de culoarea scortişoarei, vorbind într-o mulțime de limbi. Au venit cu toții în luna aprilie, călătorind cu trenul cu aburi, călare pe cai, în căruțe cu coviltir sau în căruțe obișnuite, dar mulți dintre ei au mers pe jos.

Pe vremea aceea, Dunstan Thorn avea optsprezece ani și nu era un romantic.

Avea părul, ochii și pistruii de culoarea alunelor. Era de înălțime medie și vorbea târăgănat. Avea un zâmbet blând, care îi lumina fața din interior și visa – atunci când visa cu ochii deschiși pe pajiștea tatălui său – să părăsească Satul Zidului cu farmecul lui inefabil și să plece la Londra, la Edinburgh, la Dublin sau în orice alt oraș mare în care viața nu depinde de felul în care bate vântul. Lucra la ferma tatălui său și nu avea nimic, cu excepția unei căsuțe pe un câmp îndepărtat, care-i fusese dată de părinți.

În luna aprilie veniseră în Satul Zidului mulți oameni pentru bălci, iar lui Dunstan nu-i plăcea asta deloc. Hanul domnului Bromios, *A șaptea coșofană*, de altfel o vizuină mizerabilă cu camere goale, se umpluse cu o săptămână înainte, iar străinii începuseră să închirieze camere în ferme și în casele localnicilor, plătind pentru găzduire cu monede ciudate, cu ierburi și cu mirodenii, ba chiar și cu pietre prețioase.

Pe măsură ce se apropia ziua bălciului, starea de așteptare creștea. Oamenii se trezeau mai devreme, numărau zilele, numărau minutele. Paznicii de pe ambele părți ale zidului erau neliniștiți și nervoși. Printre copacii de la marginea pajiștii se mișcau siluete și umbre.

La *A șaptea coșofană*, Bridget Comfrey, socotită cea mai frumoasă ospătăriță văzută vreodată, stârnea tensiuni între Tommy Forester, cu care fusese văzută plimbându-se cu un an mai înainte, și un bărbat uriaș cu ochii negri, care avea o maimuță mică și chițcăitoare. Bărbatul vorbea prea puțin în engleză, dar zâmbea expresiv de fiecare dată când se apropia Bridget.

La barul din cârciumă, clienții obișnuiți le stăteau în coastă vizitatorilor și-și spuneau:

— Se întâmplă doar o dată la nouă ani.

— Se zice că în vechime era în fiecare an, la mijlocul verii.

— Întreabă-l pe domnul Bromios. El știe.

Domnul Bromios era înalt și avea pielea măslinie, ochi verzi, iar părul negru și creț îi stătea lipit de cap. Pe măsură ce fetele din sat deveneau femei, îl remarcău pe domnul Bromios, dar el nu le răspundea cu aceeași atenție. Se zicea că venise în sat cu mult timp în urmă, ca vizitator. Dar rămăsese acolo, iar vinul lui era bun, așa că localnicii i-au încuviințat șederea.

O ceartă cruntă izbucni în sala hanului, între Tommy Forester și bărbatul cu ochii negri, al cărui nume părea să fie Alum Bey:

— Opreți-i! Pentru numele lui Dumnezeu, opreți-i! strigă Bridget. Vor să se ducă în spate ca să se bată pentru mine!

Și-și plecă ușor capul, așa încât lumina lămpii cu petrol să-i scoată în evidență buclele aurii, perfecte.

Nimeni nu se osteni să-i oprească pe cei doi, cu toate că o mulțime de oameni, localnici sau nou-veniți, ieșise afară, ca să asiste la spectacol.

Tommy Forester își scoase cămașa și-și ridică pumnii în față. Străinul râse și scuipă în iarbă, apoi îl apucă pe Tommy de mâna dreaptă și-l aruncă la pământ, cu bărbia înainte. Tommy se ridică în picioare și se repezi spre străin. Reuși să-i dea străinului un pumn în obraz, înainte să se pomenească la pământ, cu fața în noroi, abia respirând. Alum Bey stătea deasupra lui și râdea satisfăcut; apoi spuse ceva în arabă.

Lupta se terminase repede și ușor.

Alum Bey îl eliberă pe Tommy Forester, se duse la Bridget Comfrey, făcu o plecăciune în fața ei, apoi rânji, arătându-și dinții strălucitori.

Bridget îl ignoră și fugi la Tommy.

— Ce ți-a făcut, scumpule? îl întrebă ea, apoi îi șterse noroiul de pe față cu șorțul și-l alintă în toate felurile.

Alum Bey se întoarse împreună cu spectatorii în sala hanului, iar când Tommy Forester reveni, îi făcu cinste, amabil, cu o sticlă din Chablis-ul domnului Bromios. Niciunul dintre ei nu era lămurit cine pierduse și cine câștigase.

Dunstan Thorn nu se afla la *A șaptea coșofană* în seara aceea. Era un tânăr lipsit de romantism, care în ultimele șase luni o curtase pe Daisy Hempstock, o tânără la fel de lipsită de romantism. În serile frumoase, se plimbau în jurul satului și discutau despre teoria rotației culturilor, despre vreme și despre alte asemenea probleme importante. Iar în aceste plimbări erau însoțiți, invariabil, de mama și de sora mai mică a lui Daisy, care mergeau în urma lor la distanța sănătoasă de șase pași; din când în când, cei doi se priveau drăgăstos.

Când ajungeau la ușa familiei Hempstock, Dunstan se oprea, făcea o plecăciune și-și lua rămas-bun.

Iar Daisy Hempstock intra în casă, își scotea boneta și zicea:

— Îmi doresc atât de mult ca domnul Thorn să se hotărască să mă ceară de nevastă! Sunt sigură că tata n-o să se opună.

— Sunt sigură că nu s-ar opune, a spus mama lui Daisy în acea seară, așa cum spunea în fiecare seară ca aceea.

Și-a scos boneta și mănușile, apoi și-a condus fiicele în salon, unde se afla un domn foarte înalt, cu o barbă neagră foarte lungă, care-și aranja lucrurile.

Daisy, mama și sora ei au schimbat câteva amabilități cu domnul din salon (care vorbea prea puțin engleza și care sosise în sat cu doar câteva zile în urmă). La rândul lui, chiriașul lor temporar s-a ridicat și a făcut o plecăciune, apoi s-a întors la grămada de lucrătoare din lemn, pe care le aranja, le separa și le lustruia.

Era un aprilie răcoros, căci vremea e schimbătoare primăvara în Anglia.

Vizitatorii veneau pe drumul îngust care ieșea din pădure, dinspre sud; umpleau camerele pentru oaspeți, se înghesuiau în grajduri și în hambare. Unii dintre ei ridicau corturi colorate, alții aveau propriile lor căruțe cu coviltir, trase de cai mari, cenușii sau de ponei mițoși.

În pădure se așternuse un covor de clopoței.

În dimineața zilei de 29 aprilie, Dunstan Thorn stătea de pază la deschizătura din zid, împreună cu Tommy Forester. Stăteau de fiecare parte a deschizăturii și așteptau.

Dunstan mai fusese de pază de multe ori, dar până atunci nu făcuse decât să stea pur și simplu și, uneori, să alunge niște copii.